

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/125/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717209877
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8717209877.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Gabriely Világiovej, v právnej veci žalobcu BENCONT CELLECTION, a. s., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Bratislava, Martinčekova 13, proti žalovanej F. D., D.. X.X.XXXX, N. S. U., Ž. XXX/XX, o zaplatenie 348,20 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 23.2.2018 č.k. 20Csp/207/2017 - 154 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výrokoch o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania.

Nepriznáva stranám náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 173,52 eur s prísl., do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

2. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že dňa XX.X.XXXX bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou uzatvorená zmluva o úvere - dostupná pôžička s tým, že právny predchodca žalobcu predčasne zosplatnil úver s účinnosťou k 9.10.2014. Na predchádzajúce porušenie povinností bola žalovanou upozornená listom z 23.9.2014. Súd skúmaním náležitostí zmluvy o úvere nezistil, že by zmluvy obsahovala základnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Uviedol, že mimo odkazu na implementáciu smerníc a prednosť vnútroštátneho práva pred smernicou, súd musí poukázať aj na základné rozdiely, pretože nezistil, že by súčasťou zmluvy bolo členenie splátok na istiny, úroky a poplatky, v danom prípade poistné. Tieto chýbajúce náležitosti znemožňujú stanoviť zaplatenú a zostávajúcu čiastku v splátkach na istinu, úrok a poistenie, či iné poplatky. Bez členenia splátok podľa § 9 ods. 2 písm. k/ citovaného zákona, nie je možné určiť výšku istiny, úroku a prípadných poplatkov v jednotlivom štádiu splácania úveru, čo znemožňuje naplnenie práv spotrebiteľa. Je tiež zrejmé, že veriteľ dojednal pre žalovanú poistné, ktoré jej neposkytovalo ochranu, nekonalo v záujme dlžníka a pri zahrnutí poistného do výpočtu RPMN súd prvej inštancie zistil, že celková RPMN dosahuje hodnotu 53,58%. Výška RPMN uvedená v zmluve v rozsahu 33,83% tak bola stanovená v neprospech dlžníka - spotrebiteľa. Súd preto úver považoval za bezúročný bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 citovaného zákona, priznal žalobcovi rozdiel medzi poskytnutým plnením 400,- eur a úhradou, ktorej výšku zistil z listín poskytnutých žalobcom a žalobe

vyhovel tak v časti 173,52 eur. Príslušenstvo pohľadávky odôvodnil § 517 OZ. O trovách konania strán sporu rozhodol podľa § 255 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku, a to proti výrokom o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania, podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol v napadnutej časti rozsudok zmeniť tak, aby žalobe bolo vyhovené. Uplatnil si náhradu trov konania, alternatívne navrhol rozsudok v tejto časti zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Tvrdí, že zmluvu o úvere nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva o úvere neobsahuje matematicky spočítanú celkovú čiastku úveru, ako aj výšku, počet a termíny splátok. Zmluva o úvere priamo nemusí takýto údaj obsahovať. Postačí, ak táto informácia na základe zmluvy o úvere sa dá identifikovať, čo v danom prípade zmluva o úvere splňa. Poukázal v tejto súvislosti okrem iného aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/198/2017. Pokiaľ ide o rozsah RPMN, predkladá žalobca listinu s výpočtom RPMN, ktorý je vypočítaný podľa vzorca uvedeného v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzorec výpočtu RPMN žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi do kalkulačky implementoval externý dodávateľ, ktorý garantuje správnosť výpočtu RPMN. Nesúhlasí s tvrdením súdu prvej inštancie, že do celkových nákladov je potrebné zaradiť aj poisťné. Takýto záver z ničoho nevyplýva, súd sa neopiera o žiaden dôkaz, je to len výlučný dohad súd prvej inštancie. Celková výška nákladov a hodnota RPMN bola vypočítaná správne, súd prvej inštancie preto nesprávne rozhodol, keď zmluvu o úvere považoval za bezúročnú a bez poplatkov. V zmysle týchto dôvodov žalobca navrhol podanému odvolaniu vyhovieť.

4. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

5. Odvolací súd preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, a teda vo výrokoch o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania podľa § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a zistil, že odvolanie žalobcu opodstatnené nie je.

6. Odvolací súd posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov žalobcu v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument strany, uplatnený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní.

7. Je zrejmé, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola dňa XX.X.XXXX uzatvorená zmluva o úvere - dostupná pôžička, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 400,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať formou pravidelných 72 mesačných splátok vo výške 14,62 eur s ročnou úrokovou sadzbou 29,50%, konečná splatnosť úveru mala nastať 14.9.2018 a celkové náklady spotrebiteľa boli vyčíslené sumou 445,43 eur.

8. Právny predchodca žalobcu listom z 9.10.2014 oznámil žalovanej, že úverová pohľadávka sa k 9.10.2014 stáva predčasne splatnou a vyzval ju na úhradu dlžnej sumy vyčíslenej rozsahom 454,37 eur.

9. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ vyžadoval rozčlenenie dohodnutej splátky na jednotlivé zložky, teda na istinu, úroky a poplatky. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver sa v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. považoval za bezúročný a bez poplatkov.

10. Informácia spotrebiteľa o úrokoch a poplatkoch prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný ako spotrebiteľ však túto možnosť nemal, keďže výška úroku a poplatkov nebola uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere. (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 245/2010).

11. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarca jasne deklaroval následky spojené s absenciou týchto obligatórnych obsahových náležitostí. Z tohto dôvodu odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase uzavretia zmluvy platný a účinný.

12. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“.

13. V neposlednom rade si však musíme uvedomiť, že Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor EÚ aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z.z..

14. Judikatúra súdov vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, z dôvodu absencie uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a poplatkov, nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami, ktoré by samostatne, ale ani vo vzájomnom kontexte neboli spôsobilé privodiť iné právne posúdenie veci odvolacím súdom.

15. Keďže správny je aj výrok o trovách konania strán sporu, odvolací súd poukazuje na uvádzané dôvody, rozsudok v napadnutom rozsahu potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP.

16. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalobca nebol úspešný v odvolacom konaní a žalovanej v tomto štádiu konania trovy nevznikli, preto odvolací súd vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).